napsala a ilustrovala
Aneta Gibbs

pointa

Semínek

Semínek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Aneta Gibbs
Semínek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

napsala a ilustrovala
Aneta Gibbs

Semínek

pointa

Text a ilustrace © Aneta Gibbs, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5378-0
ISBN e-knihy 978-80-267-5528-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Všem, kteří našli cestu,
na které jdou srdce i rozum společně.

Kapitola první

Semínkovo probuzení na svět

Jednoho říjnového dne, kdy vlahý vítr tančil mezi stébly trávy a slunce hladilo zem posledními teplými paprsky, se ve vysoké trávě objevilo malé semínko.

Budeme mu říkat **Semínek**.

Semínek se protáhl, jako by se právě probudil z hlubokého snění, a zívl tak mohutně, že se celý zachvěl. Otevřel oči a skrze tenké listy trávy uviděl nebe – azurově modré jako moře, poseté tmavě modrými mraky, které připomínaly, že léto už je dávno pryč.

Posadil se a rozhlédl kolem sebe. Chvíli jen mlčky pozoroval své okolí a naslouchal písni, kterou zpíval vítr v korunách stromů opodál.

Místo, kde se nacházel, mu bylo povědomé, a přesto si nedokázal vzpomenout, kde je a co tam vlastně dělá.

Po chvíli přemýšlení se Semínek rozhodl, že se vydá prozkoumat své okolí.

Nedaleko od něj se tyčila kamenná zeď. Na první pohled vypadala docela obyčejně, ale když k ní Semínek přišel blíž, zjistil, že to není jen tak ledajaká zeď.

V jejích škvírách a puklinách žila spousta tvorů.

Viděl dlouhé černé a zelené hady, kteří se dokázali neuvěřitelně skrýt v úzkých dírách mezi kameny.

Ve stínu se třpytili tmavě šedí štíři. Stáli tam tiše a nehybně, jako by hlídali své malé království.

A mezi nimi všemi pobíhali mravenci. Pilně nosili zrnka písku a hlíny, aby z nich stavěli svá důmyslná mraveniště.

Semínek se zachvěl a trochu ošklivě se zamračil:

„Brrr… pryč odsud! Ještě by mě někdo z nich mohl chtít sežrat!“ vyhrkl, otočil se a začal hledat jinou cestu, kudy by mohl pokračovat.

Nebylo to ale vůbec snadné.

Místo, kterým Semínek procházel, bylo plné blátivých brázd, které musel přelézat, jako by to byly obrovské kluzké kopce.

Popadané listí mu šustilo pod nohama a bránilo ve výhledu.

Na každém kroku ležely klacky a větvičky. Popínavé rostliny se mu pletly pod nohy a jemně ho chytaly, jako by si s ním chtěly hrát.

Mezi tím vším číhaly bodláky s ostny špičatými jako jehly a kaštany v pichlavých, světle hnědých kabátcích, z nichž vykukovala jejich hladká hnědá břicha.

Občas některý kaštan spadl ze stromu takovou rychlostí, že se Semínek musel rychle schovat do trávy, aby ho netrefil.

Semínek se začal rozčilovat:

„Co to je za nepořádek?! Proč tu nikdo neuklidí? Vždyť se tu nedá ani pořádně chodit!“

Divoce kolem sebe máchal rukama a mohutně dupal, aby dal najevo, že se mu místo ani trochu nelíbí. A právě kvůli tomu, že se víc soustředil na svoje rozčilování místo toho, aby byl pozorný na svět kolem sebe, si ani nevšiml, že na něj kromě padajících kaštanů číhá další nebezpečí.

Náhle ucítil, jak se zamotal do něčeho lepkavého.

„Co to je?!“ vykřikl a začal se zuřivě ohánět. Jenže čím víc se hýbal, tím víc se do té lepkavé věci zaplétal.

„Co to vyvádíš?!“ odpověděl stejně naléhavý a rozzlobený hlas.

„Podívej, cos provedl! Zničil jsi mi celou pavučinu! A ještě tu křičíš tak nahlas, že vzbudíš moje děti!“

Semínek zůstal stát jako zkamenělý. Pomalu vzhlédl nahoru, aby uviděl toho, kdo na něj mluvil.

Nejprve si všiml jemných bílých kokonů, které byly připevněné na spodní stranu širokých listů. Vypadaly jako malé, pohodlné postýlky, teplé a načechrané.

Uvnitř spali malí průsvitní pavoučci. Semínek tušil, že onen hlas patřil jejich mamince. A nemýlil se.

Po pavučině se k němu rychle přihnala velká černá pavoučice s dlouhýma nohama a kulatým bříškem. Měřila si ho černýma

očima, které připomínaly skleněné korálky, a její kusadla se chvěla, jak přitom rozčileně mluvila.

„Teď musím všechno utkat znovu," povzdechla si. „Vytvořit takovou pavučinu trvá celé dva dny! A jestli se teď moji pavoučci probudí, nebudou mít co jíst. Kdoví, kdy sem zase přiletí nějaká muška."

Semínek nevěděl, jak má na celou situaci reagovat. Je také pravda, že byl starý jen několik málo minut, a proto ani nemohl vědět, co je správné.

Stál tedy nehnutě, s vykulenýma očima, a cítil, jak mu začíná divoce bušit srdíčko.

Při pohledu na pavoučici ho napadlo, že by jej snad mohla chtít použít jako snídani pro své děti, kdyby už nestihla chytit nějaké mouchy.

Zmocnil se ho panický strach, který mu v jednom okamžiku zcela zatemnil mysl.

Mohl se pavoučici jednoduše omluvit a třeba jí i pomoct s napravením škody, ale místo toho se rozběhl, jak nejrychleji uměl. A protože byl stále zamotaný do pavučiny, trhal ji s každým krokem čím dál víc.

V celém tom zmatku slyšel už jen tlumený hlas pavoučice, která na něj volala:

„Stůj! Nech toho! Jen to celé zhoršuješ!"

Ale Semínek běžel dál, co mu síly stačily.

Cítil, jak mu horkem rudne tvářička, a potil se tak, jak se jen může potit malé semínko.

Přeskakoval větvičky a uhýbal před vysokými rostlinami, které se nad ním skláněly jako majestátní obři.

Po chvíli však ucítil, jak jeho krok těžkne. Každý další pohyb byl pomalejší a těžší, až nebylo možné pokračovat.

Kapitola druhá

Z bláta do louže

Ve všem tom zmatku si Semínek nevšiml, že vběhl přímo do hromady čerstvého bláta. Bylo lepkavé a těžké, a čím úporněji se z něj snažil dostat, tím hlouběji se bořil.

Zůstal proto nehybný a poprvé pocítil opravdové zoufalství. Ohlédl se, jestli za ním neběží pavoučice, ale vypadalo to, že v blátě zůstal úplně sám.

„Pomoc!“ chtěl zakřičet, ale místo toho mu z úst vyšel jen malý, zoufalý vzdech.

Vtom zaslechl kvákavý hlas:

„Hej, ty tam! Drž se, hned ti pomůžu!“

Na břehu kaluže seděl žabák Ropušák, který si spokojeně pochutnával na komárech.

V pracičce držel dlouhé, tuhé stéblo trávy a mával s ním směrem k Semínkovi.

„Rychle, chyť se!“ zvolal.

Semínek se zoufale snažil vyprostit ručičku z mazlavého bláta, až se mu to konečně podařilo.

Popadl stéblo, pevně se chytil – a v tu chvíli Ropušák zabral.

Jedním mocným škubnutím ho vytáhl z bláta tak rychle, že to hlasitě plesklo, když Semínek dopadl na plochý kámen u kaluže.

„Děkuji ti…“ řekl tiše Semínek a sklopil oči.

Cítil se trapně. Věděl, že si za tuhle blátivou patálii mohl sám. A teď byl navíc celý špinavý.

„Není zač,“ odpověděl klidně Ropušák a pohodlně se usadil na kámen.

„Takových jako ty už jsem tu viděl spoustu. Semínka všech možných druhů se odsud snaží dostat pryč, protože se jim tu nelíbí. Myslí si, že jinde to bude lepší. A jak jsou pyšná, nakonec skončí přesně takhle. V blátě.“

Poznámka o pyšnosti se Semínkovi úplně vyhnula, jako by pro něj v tu chvíli nebyla důležitá. Jeho pozornost se místo toho upnula ke zmínce o jiných semínkách.

Chtěl se Ropušáka zeptat, jestli je zná osobně. A poprvé ho napadlo, že by bylo dobré potkat někoho, jako je on.

Ropušák jako by mu četl myšlenky, a právě proto schválně dál mluvil o tom, o čem chtěl on sám.

„A víš co?“ pokračoval Ropušák, zatímco jeho velké oči střídavě sledovaly oblohu a prostor nad kaluží.

„Když všechna ta semínka odejdou, zůstanou tu jen plevele – bodláky, trávy, divoké bylinky… A přesto se jim daří skvěle! Nepotřebují cestovat na druhý konec zahrady, protože je to tam lepší. Tady mají všechno – dostatek vody, živiny, světlo…“

Semínek zůstal chvíli zticha.

Zapomněl na svoji původní nevyřčenou otázku a představoval si, jak asi vypadá ten druhý lepší konec zahrady.

Ropušák zatím dál seděl na kameni a občas vystřelil svůj dlouhý jazyk, aby polapil prolétajícího komára. Když se mu to podařilo, usmál se a spokojeně pomlaskl.

Semínek se na něj zadíval. Řekl si, že se svými otázkami může ještě počkat a raději zjistí něco o žabákovi.

Nakonec – vypadal jako hodný tvor, když ho nenechal v blátě. A to i přesto, že žabákův vzhled tomu nenapovídal. Měl zelenohnědou, na pohled slizkou kůži posetou bradavicemi, kulaté oči a dlouhé zadní nohy, které připomínaly harmoniku, když si sedal.

Semínek si odkašlal a zeptal se:

„Co tu vlastně děláš?“

Ropušák na chvíli přestal sledovat hladinu kaluže a upřel na něj své kulaté oči.

„To přece vidíš,“ odpověděl. „Chytám komáry. Tyhle stojaté vody jsou nejlepší místo na světě, pokud máš rád hmyz. Matky komárů sem kladou vajíčka, a tak se to tu komáry jen hemží. Jiný hmyz sem zase přilétá, aby se napil, nebo čeká na stéblech trávy, až se přijdou napít zvířata. A pak hop! Zavrtají se jim do kožichu.“

Semínek se zamyslel.

„Takže ostatní tady jedí hmyz,“ řekl si polohlasně. „A nikdo nechce sežrat mě. To je dobře.“

Ropušák pokračoval:

„Měl jsi to tu vidět včera v noci! Přišla sem divočákova maminka se svými selaty a začaly se tu koupat. Ani si nevšimly, že si nabraly pár klíšťat a blech z daňka, co tu byl před nimi!“ A rozchechtal se, až mu z tlamy vyletěla bublina.

Pak se ale zastavil a řekl:

„Víš co? Měl by ses umýt. Vypadáš, jako by tě někdo právě vytáhl z kompostu! Není ani poznat, že jsi semínko.“

Semínek se zachvěl při představě, že by měl vlézt do té zablešené vody.

Rychle si vymyslel výmluvu:

„Víš… já bych se asi neměl moc máčet. Dokud nenajdu místo, kde bych mohl vyklíčit, musím se vodě vyhýbat.“

Jak to dořekl, zarazil se. Nevěděl, odkud to ví, ale měl pocit, že je to pravda.

„Blbost!“ mávl praličkou Ropušák. „Když se neumyješ, bláto na tobě zaschne a vysuší tě!“

Nečekal na odpověď a začal po Semínkovi cákat vodu z kaluže.

Semínek poskakoval a výskal, snažil se kapkám vyhnout, ale marně.

Za chvilku byl čistý od hlavy až po paty.

Voda z kaluže nevoněla nejlépe, a tak Semínek přeběhl k rostlině máty, utrhl z ní lístek a začal se jím otírat.

Nebylo to o moc lepší, ale přece jen. Pro dobrý pocit.

„Teď se s tebou rozloučím,“ řekl po chvíli Ropušák a protáhl své dlouhé nohy.

„Jdu si najít nějaké hezky vlhké a temné místo, kde přečkám noc. Jsem už pořádně najedený a začíná se mi chtít spát.“

Semínkovi to bylo trochu líto.

Myslel si, že se z nich teď stali přátelé a že budou na cestě pokračovat spolu. Ale zjevně to bylo jinak.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Semínek*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.